

[Egon Jensen.]

modifikationer, der i givet fald må være, men i øvrigt lige med de øvrige kommuner.

Bodart (FP):

Vedrørende det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, som er fremsat af hr. Ingolf Knudsen m. fl., skal jeg korte mine bemærkninger ned; der er sådan set kun enighed at give til de to foregående talere. Fremskridtspartiet har nemlig egentlig den samme opfattelse af den her omtalte forfatning som forslagsstillerne. Vi mener ikke, København i denne såvel som i mange andre sager skal have særlige regler, som af den danske befolkning kan udlægges til gunst eller ugunst for enkeltpersoner eller -grupper. Vi mener, at man generelt må forsøge at stille samtlige borgere i Danmark, uanset den geografiske beliggenhed, så lig hinanden, som der er mulighed for, og da selvfølgelig også på dette område.

Vedrørende skolevæsen og sundhedsvæsen kan der vist ikke være nogen fornuftig forklaring på, at disse skal stilles anderledes i København end i resten af landet.

Vedrørende det, at Københavns borgmester og magistratsmedlemmer vælges for en 8-årig periode, må vi sige, at det giver vist ikke betryggende forhold for vælgerne. Vi må give forslagsstillerne ret: det må være således, at disse mennesker må ud og stå ansigt til ansigt med borgerne hvert fjerde år på lige fod med andre kommunalvalgte personer her i landet.

Ud fra disse synspunkter kan forslagsstillerne påregne fremskridtspartiets velvillige udvalgsbehandling.

Brøndsted (V):

Ja, vi har allerede hørt, at der er mange grunde til at behandle det spørgsmål, som forslagsstillerne her er kommet med. Der er også nogle absolut aktuelle grunde til, at det er en opgave, der er bestemt af en vis tidsbegrænsning, og tiden udløber inden 1978, idet der i aftalen omkring hovedstadsrådet, om samarbejdet dér, står, at København kun kan medvirke de første 4 år, indtil man på lige fod med andre, der indtræder i dette hovedstadsråd, kan betragtes som egentlig folkevalgte. Det vil altså sige, at opgaven ville komme for, uanset om den var blevet

lagt på bordet her nu, fordi der altså skal være noget færdigt til 1978.

Men foruden dette er der jo også erkendelsen af, som vi hørte det både fra indenrigsministerens side og fra ordførerside, at det er en forældet ordning. Det er en ordning, der er bestemt af traditioner, den er i høj grad utidssvarende, og den er også præget af, at der ikke er store muligheder for borgerindflydelse, hverken direkte, i det, der er de øverste styrende organer, eller i det, der er mange andre funktioner, for går man mere i dybden af det, der er Københavns styrelsesform, er det jo ikke selve det, der er borgerrepræsentationen, og selve det, der er magistratsordningens specielle udformning, der gør den anderledes. Der er så mange, mange andre ting, og her vil jeg bl. a. henvise til det, der er styrelsesformen omkring skolekommissionen eller skolestyrelsen, og det, der er styrelsen af sundhedsvæsenet. Det falder ind under de såkaldte § 10-institutioner, hvoraf der har været flere, nogle er borte, men disse er der, og det er jo i høj grad sådan, at man kan påstå, det er små, absolut selvstændige enheder, der helt selv afgør, hvordan de vil have deres udformning.

Altså, der skal ændringer til, men det er også meget vigtigt, som indenrigsministeren i sit oplæg understregede det, at det skal være på baggrund af både vurderinger og undersøgelser, og det skal også være sådan, at når vi tager fat på det stykke lovgivningsarbejde, som er baggrunden for Københavns styrelsesform og dens hele opbygning, må det være virkelig grundigt og som en helhed.

Dér må man da som udgangspunkt stille det spørgsmål, hvorfor København skal være anderledes, hvorfor den skal falde uden for loven om kommunalt styre i al almindelighed. For nok er København en storby, men storbyproblemerne er jo ikke så forfærdelig forskellige, om det er en by som Århus, eller det er en by som København, og det er altså med til at understrege, at det er på grund af specielle historiske og traditionelle holdninger, man har fastholdt en hel masse; derfor er det en virkelig gennemgribende reform, der skal til.

Der er også virkelig grund til at se på spørgsmålet om de lange valgperioder, som borgmestre og magistratsmedlemmer har. Tager vi de 11, der udgør magistraten i dag,